

TÁRCZY ANDOR

NYÁRIUM GYÍKNYOMON

*A meleg fűben gyík oson,
Félujjnyi utat tapos a lánynak.
A jubarfák – hisz még gyermeteg –
A nászagyukat felajánlják.*

*És öröködnék a tér felett:
Ne zavarjon se áldás, se átok.*

*Rigó megüljön, nap se lásson,
A titkot szét ne kiabálják.*

*A tisztás merő remegés.
Zuga ráncait félve vigyázza.
Megszó virágból tiszta szoknyát.
A gyík s a lány nyomát takarja.*

HÁMLIK A VÁLLAD

*Fent cifra felbők nyargalásznak.
És bívogatnak vérre, keresztre.
Lázás az este.
Hámlik a vállad.*

*Rőt kis patkányok ibolyát tépnek.
Fogaik égkéek nádsípot rágnak.
Lázong az este.
És süt a vállad.*

*A fészek fiókákért ásít.
A tarka halakat levadászták.*

*Sóbajt az este.
Sürget a vállad.*

*Hajlatában átvedlek én is.
És jólesik az éjkigyó mérge.*

*S fogadalmam fogammal tépem
Hajnaltájt hámló vállad sebére:
Ha nem lesz majd, miként szeressél,
Mert csonton túl sorvaszt a vágyad,
Ha nem lesz majd, mivel szeressél,
Akkor is, mindig, megkívánlak.*

SALOMÉ VÉGSŐ TÁNCA

*Hevül az asszony.
Kéjes ég kékjét
A napvörös lilázza.
Izzítja ember s táj szívét
Salomé végső vérbeli tánca.*

*Sirokkóba csap
Át a szél. Pára
Térdel hegy köldökéig.*

*És forró lég kuszálja szét
A rendet. Búcsú-töredékig.*

*A Férfi fényben
Is vakon. Lendül
Kórót zsenyének látva...
De már bukik jég-homokon
Salomé végső vérbeli tánca.*